

20 אלף חזירים גדלים בכפר ריינה. בכפר יש התערוררות דתית-מוסלמית. אין רוצים עוד בחזירים. המגדלים רוצים להשיב מילחמה שורה. מניין יבוא הבשר הלבן?

מגדלת לוינסון
לא קשה לי לשחוט חיה אהובה"

שיזו? איך אתפרנס? מי ידאג לחקלאי קשיש שבכוחותיו האחרונים מגדל חזיר רים? הוא ספק שואל, ספק צועק ופוער את כפותיו המגויירות, השחורות, שהן, לדעתו, ההוכחה הטובה ביותר להיותו איש-עבודה.

כמו ויניק כך רב מילשטיין. החזירים הם מיקצועו, כל עולמו. אביו ואמו, ילדיו רוסיה שלא מצאו כאן פרנסה אחרת, קנו שלוש חזירות. לאט-לאט הן התרכבו. אביו עסק בסחר ובקשר עם בתי-המטבחיים. האם גידלה את החזיר רים והחזיקה בתואר לא-רישמי של האשה הראשונה בארץ שגידלה חזיר רים.

רב גדל בבית-דגון במחיצת החזיר רים. כשנולד גור-חזירים הוא הוכנס בלילה למיטת הילד כרי שלא יקפא מקור וימות. כשחזיר זקן נפצע והאב ביקש לשחוט אותו, התחנן רב על חייו. בלא ידיעת האב החליף את כלבו הקטן בשק של קמח-דגים. בקמח הזין רב את החזיר שהבריא וחי עד לשחיטתו.

"הילדים לעגו לי. קראו לי חזיר. כך לועגים היום לשלושת ילדי. אני מער לם לא כעסתי או נעלבתי. החיים במחיצת החזירים נראו לי כדבר הטיב עי ביותר. בלי החזירים חיי אינם חיים. לאן אלך אם יסלקו אותי מכאן? שאר המקומות המותרים לגידול חזירים שוכנים על אדמות של כפרים ערביים. היום הערבים אינם מוכרים אדמות ליהודים. אני אשאר ללא פרנסה וללא החזירים שלי."

"בלב שלי יש חזירים," אומר בטאם כרגוד, ערבי-נוצרי, תושב נצרת, אחד משני מגדלי-החזירים הערביים. והוא מצביע על ליבו. "גידלתי חזירים מגיל 14. בתחילה בבית-אבי. אחר-כך בביתי בנצרת. השכנים התלוננו, טענו שהריח מפריע להם. עברתי לריינה. אם יסלקו אותי מכאן אחזיר את החזירים לביתי. אני לא נפרד מהחזירים שלי לעולם. הם תקועים לי עמוק בלב." "מי יעזור לנו עכשיו?" שואלים מגדלי-החזירים מריינה. "מישררהי"

ראת החיים בארץ. שם גידל חזירים. אחרי שעלה לארץ עבר בחזירה של קיבוץ כפר-סאלד.

ב-1962, כשחוסלה החזירה של הקיבוץ, בעיקבות חקיקת חוק איסור

מגיע ל-60 קילוגרם, הוא נלקח לבית-המטבחיים. כך מסיימים את חייהם כל החזירים.

לוינסון (44), גדלה בין חזירים. אביה גידל חזירים בבית-דגון. כשנחקק החוק

מגדל מילשטיין
ישותי עם חזיר קטן במיטהו"

נידול החזיר עזב לוי את הקיבוץ וקנה 10 דונם ארמה בריינה. בתחילה היו לו 20 חזירים. היום הוא מגדל 2000 חזיר רים. חוותו היא השניה בגודלה בריינה.

חזיר במיטה

ה גדולה שבחזרות שייכת לאבר-הם ויניק (77). עיניו של ויניק רושפות, לרגליו מגפיי-גומי. הוא גר בתל-ערשים מאז שהיה ילד בן 10. במלחמת יום-הכיפורים נהרג בנו, צבי ויניק, בקרב על החרמון. מרוב צער נטש ויניק את מישקו והתמסר לגידול חזירים.

"אלה חיי, החזירים. לאן אלך עכ"

ב-1962 עברה כל המישפחה לנצרת-עילית והאב המשיך לגדל חזירים בריינה. הוא לא רצה שמיפעל חזיר יתמוטט וכימש מבתו כי תירש אותו. אילת לוינסון התנגדה. כמשך שנים ארוכות הצליחה להתחמק מהחזירים.

"לבסוף נשברתי," היא אומרת. "כמ-עט 20 שנה אני מגדלת חזירים לכו, ללא עזרת בעלי. יש לו בית-מלאכה במפרץ-חיפה. הוא מעולם לא מתקרב לכאן. שני הבנים שלי עוזרים לי כשיש צורך."

לוינסון גרה בקריית-ביאליק. כל יום היא נוסעת לריינה, מאכילה את 1000 חזיריה ב-2.5 טון של תערובת דגנים, מנגה את כלוביהם, מטפלת בהם כשהם חולים ולבסוף מובילה אותם למשחטה. זו עבודה קשה. כמו כל טיפול בבעלי-חיים. אני תמיד עובדת. גם כשבתות ונחגים. כשעם-ישראל מבלה כפינקים אני נמצאת כאן, מאכילה את הסטקים העתידיים, דואגת לפיקי ניקים הבאים." היא אומרת.

בדרר-כלל מתייחסים אלי יפה. בבית-המטבחיים, הסוחרים, המגדלים האחרים, בני-המישפחה, איש אינו לר עז לי בשל מיקצועי. אנשים מעריכים אותי. יודעים שאני עובדת קשה. "אולם המאשרים מכולם הם בני-כל חבריהם אוהבים לבלות בביתנו. הם יודעים כי אצלי תמיד ימצאו סטקים למכירה. חגיגות ברה-מיצוה של בני נמשכו שבוע ימים. בשלושת הימים שקדמו למסיבה טעמנו מהסטקים שיוגשו לאורחים. אחר-כך, כמשך כמה ימים, אכלנו את השאריות. אני מומחית בנישול סטקים ושאר מערני-בשר. יודעת להכין אותם ככל הצורות והטעמים."

איש מהם אינו צמחוני. שנים של קירבה לחיה השנויה במחלוקת לא פיתחו בהם סלידה מבשרה או רחמים על חייה. נרמה כי ככל שהמגע קרוב יותר, כך רב יותר הרצון לשחוט, לסי-חוט מהבשר מחיר גבוה ככל האפשר. "על כל קילו אנחנו מקבלים שלושה שקלים. שוויו של חזיר ממוצע כ-180 שקלים. אגרת-שחיטה עולה לנו 32 שקלים. וזה עוול," אומר יעקב לוי. "בעד פרה, לרונגה, מקבלים 4000 שקלים. אגרת-השחיטה שלה עולה למ-גדל רק 60 שקלים. זה חלק מהניסיון לפגוע בנו". לוי, יליד אלג'ר, הוא המגדל היהודי-המיוחד היחיד בריינה. כולם, מלבדו, אשכנזים, רחוקים מרחק רב מהדת.

יעקב לוי, בנו של רב, שהה בהכשרה חקלאית בצרפת שנועדה להכינו לקי

מגדל ויניק
החזירים הם כל חייו"

בשר-החזיר. אנחנו מספקים 40 אחוזים מתצרוכת בשר-החזיר בארץ. עכשיו יעלה מחיר הבשר, השחיטה השחורה תשגשג, ובעיקבותיה יבואו המחלות. הם רוצים לפגוע בענף מסודר, להפוך אותו לענף שחור, מבולגן."

שרה ליבוביץ
צילם: ציון צפריר

מיסחר-התעשייה מתעלם מאיתנו. כך גם מישרד-החקלאות. מועצת ריינה מהתלת בנו. בתחילה לא התירה לנו להקים תשתית לביו. ללא ביוב אי-אפשר לזכות ברישיון-עסקים. ועכשיו, כשאין לנו רישיון, הם יכולים לסלק אותנו מכאן ללא כל קושי. אם נעזוב את ריינה יפגעו צרכני

שיבועה חזירונים בני יומיים יונקים אצל אמא
הם אוכלים ישנים כמו חינוקות מחוקים"